

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONS- FÖRBUNDET

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS
YTRE MISSION

UTKOMMER DEN 1 OCH 15 I VARJE MÅNAD

REDAKTÖR: : Nr 9. Årg. 36
MARTIN WESTLING : 1 Maj 1918

Den yttre missionens åter- verkan på den inre.

Ur ett föredrag av rektor *Gust. Mosesson.*

En girig man satt en söndag i kyrkan och hörde prästen predika, att vad man ger åt Gud, det får man igen ända till hundrafalt. När han kom hem, sade han åt sin gudfruktige tjänare: Prästen sade idag, att Gud ger hundrafalt igen, och det är sant, ty jag lade 1 kr. i kollekten, och när jag gick hem, hittade jag en krona på vägen. Jag får nog de 99 kr. sedan. Nej, sade drängen, Gud ville icke ha något med en sådan person att göra, och därför lämnade han eder tillbaka de penningar, som ni lagt i kollekten.

När det nu gäller för oss att besvara frågan, vad gagn vår hemmission har av att bedriva hednamission, så må vi minnas, att vår Mästare icke vill ha några affärer med oss, om vi girigt fråga, vad vi få för att vi tjäna honom. Frälsaren har en gång för alla sagt, att alla anspråk äro oberättigade ifrån lärjungens sida. Det hindrar icke, att Gud i sinom tid rikligen vedergäller var och en, som gör något för honom. Så får ock vår inre mission rik och härlig er-

INNEHÅLL:

Den yttre missionens åter-
verkan på den inre.

Från Redaktion och Ex-
pedition.

Negergossens klagan

Från vår yttre mission.

Ett besök på missionärs-
barnens hem.

sättning för de offer den bringar hednamissionen. Vi vilja påvisa, huru som vår hemmission genom världsmissionen räddas från att förnävas, huruledes den kvalitativt förbättras, och huru den främjar slutmålet: Guds rike.

Vi, som äro fostrade på landet, veta, huru man där kan få den föreställningen, att världen ej är just större, än det man ser från stugtaket eller från berget i stugans närhet. Gossen blev så förvånad, när han fick se, att världen var så stor. I vår kristliga verksamhet i hemlandet kunna vi komma in i en sådan där förträngning. Det kan bliva något, som jag ville kalla förnävat eller förpuppat, trångt och hopklämt. Predikoverksamheten blir stugumöten eller bymöten. Intresset sträcker sig blott till ens allra närmaste. När en sådan troende läser detta ord i skrif-

ten: »Jag glädes, när man säger till mig: Låt oss gå till Herrens hus. Jerusalem, du välbyggda stad, dit stammarna draga upp», så är det, som han hörde ett främmande språk. Han känner blott till de få, som bruka komma tillsammans. Dessa kunna aldrig vid sina möten med hänförelse och sanning sjunga t. ex.: »Kommen hit från fjärran orter, I som stå i Guds förbund», ty det är bara grannarna, som kommit. Så där kan det bli rent lokalt utan att det vore nödvändigt, bara man hade blick för massverkans betydelse. Men också sinnet kan bli så där hopkrympt. Världsmissionen giver oss möjlighet att blicka ut över vår egen lilla värld. Vi få genom missionen känna, att det arbete, vi gått in i, är så väldigt, att det behöves vida flera krafter, än dem vi förfoga över. Vi förstå, att Guds frälsningsverk är ett storverk, och det medvetandet lyfter. Inför detta väldiga verk känna vi väl vår obetydlighet, men vi förstå ock att vi betyda något. Världsmissionen fordrar ju oändligt många krafter, olika gåvor, mångas medel och även våra. Är ock maskineriet invecklat, så äro vi i alla fall små hjul och tappar däri. Om Guds tempelbyggnad än är en så väldig byggnad, att den omfattar alla tider och alla folk, slakten och tungomål, så vakar i alla fall på oss i vår tid och i vår lilla värld den oändlige byggmästarens öga och tanke. Han behöver även oss i arbetet. Även oss, men ock andra.

Detta ger oss insikt om betydelsen av andra kristnas gärning. Vi manas att ur djupen av våra hjärtan bedja:

Herre, sänd många arbetare ut till verket, icke blott till våra missionsfält utan till alla. På så sätt blir hednamissionen ett det allra kraftigaste medel till lärjungarnas enande i hemlandet. Vilket band är så starkt mellan olika grupper av kristna i nutiden, som det gemensamma ansvaret för världens evangelisering? Världsmissionen blir samlingspunkt för skilda intressen och idéer. Här hemma är samarbetet svårt. Att det går så pass bra, det beror väsentligen på att vi bedriva ett gemensamt verk utanför vårt lands gränser.

Den yttre missionen förädlar vår hemmission, i det att den giver oss en djupare ansvarskänsla, än vi skulle ha världsmissionen förutan. En del vänner mena, att vårt intresse för mörka och efterblivna orter här hemma blir mindre, enär vi intressera oss för hednaländerna. Tvärtom. Intresset för mission på mörka orter i hemlandet har ökats, sedan vi upptagit arbetet bland hedningarna. Vi ha gjort jämförelser emellan förhållandena i hednavärlden och på oss närliggande platser och dessa jämförelser ha väckt oss upp, och vi ha sagt: »Tillståndet här är ju mångestädes likadant som i Kongo och Kina.» Detta faktum har väckt oss. Icke glömma vi av arbetet här hemma, därför att vi begynt det där ute. Vår stående fråga till en missionärs-kandidat är denna: »Vad har ni gjort här hemma för dem, som äro främmande för Gud, för edra grannar och edra arbetskamrater?» Han som intresserar sig för hednamission, måste framför andra ha intresserat sig för att något blir gjort i hemorten. Genom

världsmissionen hava vi fått all världens nöd lagd på våra hjärtan. Kan detta faktum ha någon betydelse för inre missionen? Genom vilka är det, som allt missionsarbete skall utföras? Männe genom lättningar? Det är genom dem, som känna ansvar. Visa oss en människa, som intet ansvar känner, och säg, vad hon är duglig till. Till intet. Genom vilka föres världen fram? Vilka bära utvecklingen på sina skuldror? Det är de ansvarstyngda. Hava vi blivit mera ansvarskännande män och kvinnor, därigenom att vi gått in i världsmissionen? Förvisso. Har icke detta adlat oss, har icke detta böjt oss i djupare bön, har icke detta manat fram större offer av penningar och tid? Hava vi icke blivit bättre kristna, bättre söndagsskollärare, bättre predikanter o. s. v., just därför att världsmissionen vilar på oss? Om det trycket — jag använder det ordet — lossades ifrån oss, skulle det bli en fruktansvärd försumpning i den kristna församlingen här hemma.

En annan omständighet av utomordentlig betydelse för vår hemmission är den tacksamhetskänsla, som vuxit upp i våra hjärtan genom budskap om hednavärldens tillstånd. En Guds församling i Sverige tryckes ihop, medlemmarna tycka pastorn predikar dåligt, det är lojt och torrt i församlingen, men så hemkommer ett sändebud ibland hedningarna. Han verkar så glad, när han kommer hem. Varför? Han känner sig omgiven av vänner. Han ser väl att församlingen hemma är skröplig i många avseenden, men han ser den dock prunka såsom en Herrens träd-

gård. Han förtäljer, hur det kännes att månad efter månad, år efter år stå ensam, omgiven av hedendomens favor. När han så talar, börjar även den knotande förstå, att han har något att tacka för. Predikanten, som hör missionären tala, inser att han verkligen har många och stora förmåner, som missionären där ute saknar. Här och där börjar stiga upp ett ur hjärtat gående: »Fader, tack att du låtit oss komma så långt, som vi ha här hemma! Förlåt oss, att vi så litet värdera dina välgärningar!» Efter varje missionsföredrag ha vi haft anledning tacka Gud för vår församling och för vårt land. Skulle denna tacksamhet funnits, om vi icke intresserat oss för hednmission?

Till hedningarna ha vi sänt en skara män och kvinnor, och de stå där såsom våra sändebud. Vad kan det hava för betydelse för oss? Vi känna någonting, vad jag skulle vilja tro den man känner, som jag sett t. ex. vid Norrström stå på en flotte och pumpa och pumpa. Varför är han så trogen? Många meter under vattenytan har han en kamrat, en dykare. Dykaren såg på honom, när han skruvade fast dykarehjälmen. Det var som ville han säga: »Du glömmar väl icke, att jag går ner?» Och han, som står där och pumpar luft åt dykaren, han känner: »Det går icke an att släppa pumpstången. Kamraten, som gick ned, litar på att jag gör min plikt. Hans liv beror därav.» Vi minnas de utresande missionärernas hälsning: Bedjen för oss!

Jag glömmar aldrig, vad missionär Törnquist sade, när han första gången

gick ut till Kaschgar. Hans avskedsord i Immanuelskyrkan ringa i mina öron, fast det snart är 15 år sedan dess. »Vi frukta icke resan dit ut, Vi frukta icke farorna på vägen. Vi frukta icke det prövande klimatet. Vi frukta icke den hårda muhammedanismen. Vi frukta icke febrarna. Vi frukta icke ensamheten under 7 à 8 år. Det är blott ett vi frukta, att ni, som sände oss iväg, skulle glömma oss därute.»

Men genom hednamissionen stärkes också vår tro och främjas slutmålet för all mission. Vår tro stärkes därigenom, ty tron växer icke stark blott genom, att den tager emot och lever ett, så att säga, vegeterande liv, utan tron stärkes genom offer, genom arbete och ansträngning. Vår tro stärkes ock genom de budskap, som nå oss om vad evangelium uträttat på missionsfältet. Vi höra om sådana, som levat i hedendomens alla styggelser, men kommit nära genom Kristi blod. Vi ha hört hurusom under loppet av några årtionden evangelium nere i Kongo förmått att även i yttre avseenden alldeles förvandla områden, stora som ett helt län i Sverige. Vi ha i förundran sport: »Är detta ett verk av det evangelium, som vi omfattat?» Svaret på frågan har ökat vårt förtroende till detta evangelium för oss personligen, för vår hemmission liksom för vårt arbete på fältet.

Vidare ha vi känt vår tro upplivad av nya röster, som ha börjat ljuda därute i öknen. Hednaförsamlingens röst har börjat blanda sin sång med vår i lovet till Gud och till Lammet, som var slaktat. Vi ha hört, huru denna svaga församling börjat bedja

för oss. Vi få i översättning gripande, trosfriska brev från evangelister, som för några år sedan drogos ur hedendomens styggelse. Nu tacka dessa Gud för oss. Missionärerna berättar, huru de infödda kristna vid nattvardsgångarna oavlåtligt tacka och bedja för Guds folk borta i det avlägsna Sverige. Vi behöva icke alls vara sentimentala för att känna, att det blir något vårligt inom oss, känna oss såsom unga på nytt och i vår ande lyftas upp, utbristande: O Herre, tack att vi fingo vara med i ditt verk.

Jag slutar med det väsentligaste: Genom att vi deltaga i världsmissionen påskynda vi vår Frälsares tillkommelse. Vi gå här såsom gäster och främlingar. När skola vi komma till vårt rätta hem? När evangelium har förkunnats för hela skapelsen till ett vittnesbörd, skall änden komma. När skall sorgedoket lyftas från vårt ansikte? När skola dörrarna slås upp till Lammets brölloppsal för oss, som väntat, att de portarna skulle öppnas? När budbärarna gått ut på alla vägar och alla stigar och gården och ropat sitt »kommen» på alla tungomål. När skall Kristus lyfta sin spira av nåd och barmhärtighet över en frälst värld? Då, när evangelium har uträttat det, vartill han har sänt det. Församlingens arbete i hemland och hednaland är meningslöst och planlöst, om jag glömmet den dagen. Den är adressen på brevet. Den är målet, till vilket pilen skjutes. Det är hemmet, som vandraren går emot. Detta allt, huru vi likna det, främjas genom världsmissionen. Så må vi då i Herrens namn gå att göra vår insats i detta arbete. Amen.

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Missionsföreståndarens sjukdom. | Missionsföreståndare Norberg har ånyo varit intagen på Serafimerlasarettet för undersökning och observation. Därvid har man ej kunnat finna något av omedelbar fara. Han lider emellertid av mycket svåra plågor i ena benet, höften och magen och är på grund härav mycket medtagen. Han är nu sängliggande i sitt hem.

Må Han, som är den store läkaren, hjälpa på det sätt han kan och vill. Vi må ej heller glömma att bedja för vår käre broder.

Konferensen och årsmötet. | Expeditionen håller nu på med förberedelser för konferensen och årsmötet. Matrikel och årsberättelse äro under tryckning. Senare skall programmet tryckas och för övrigt de många detaljerna ordnas.

Men det är en annan förberedelse, som är ännu viktigare, och som vi alla böra taga del uti. Det är bönens förberedelse. Ett stort ansvar vilar på oss alla. Må därför församlingarna, såsom de hava utsett ombud till konferensen, också komma ihåg att bedja för den, att Guds Ande där blir härskande, och att besluten må bli i enlighet med Guds heliga vilja. Många viktiga frågor föreligga till behandling. Varje ombud behöver därför komma till förhandlingarna besjälad med kärlekens ande att vilja bidra till frågornas bästa lösning. Och Gud skall visserligen höra våra böner och välsigna oss, så att hans namn blir förhårligt.

Vad vår missions-tidning uträttade. | Häromdagen berättades det för oss om en person, som var mycket reserverad mot hednamissionen. En av våra vänner och läsare av denna tidning beslöt att söka omvända personen i fråga och prenumererade därför för hans räkning på tidningen. Försöket lyckades över förväntan. Tidningen lästes och hednamissionen framstod i sitt rätta ljus. En dag gick han, som icke sett det berättigade i hednamissionen, till den, som hade skaffat honom tidningen, och lämnade honom 1500 kronor för missionen. Och innan han efter någon tid dog, gav han ytterligare 500 kr.

Till uppmuntran för missionärerna, som skriva till tidningen, kunna vi tillägga, att det var genom läsningen av en missionärs brev, som mannens ögon öppnades.

Denna lilla händelse visar också nyttan och välsignelsen av att sprida vår tidning.

Glädjande under-rättelser från Kongo. | På *Kinkenge* missionsstation döptes juldagen förra året 107 personer. Under år 1917 döptes och intogs i församlingen 363 personer. Den består nu av 1,204 medlemmar.

På *Kibunzi* döptes under julen 108 personer och på *Mukimbungu* 54. Stora och välsignade möten hava hållits på alla stationerna under julhelgen.

Kapital-placering. | Flera gånger ha i vår tidning varit införda skildringar om det beklagansvärda till-

stånd, som de stackars sömnsjuka i Kongo befinna sig uti. Sjuka, modfällda, avskydda av sin omgivning och därför ofta lämnade att svälta och slutligen dö, äro dessa sömnsjuka verkligen ömkansvärda. D:r Palmær har planerat anläggandet av en sömnsjukskoloni i Kongo, dit han återvänder, så snart väg öppnas, och där komma dessa sjuka att få den vård, som de behöva. Men redan nu lämnas vid stationerna hjälp åt dem. Det var för denna verksamhet som den belgiska drottningen härom året skänkte vår mission 5,000 francs.

För någon tid sedan kom en missionsvän i Stockholm upp på vår expedition och lämnade 5,000 kronor för samma ändamål. De sömnsjukas nöd hade gått honom till hjärtat. Men samme missionsvän tänker även på andra behov. Och så kom han åter häromdagen och lämnade 5,000 kronor till Missionsförbundets Pensionskassa. Även det är ett behjärtansvärt ändamål. Vid detta tillfälle framlades för honom våra planer till utvidgande av vår påbörjade mission i Franska Kongo. Denna franska koloni är tre gånger så stor som Sverige, och där arbetar utom våra missionärer i söder de franska protestanterna i norr. Landet däremellan ligger öppet för oss. Människorna dö utan kännedom om den Gud, som kan frälsa och lyckliggöra dem. Skola vi låta dem dö utan denna kännedom? Vi stå i skuld till dem. Skulle vi då kunna underlåta att hjälpa? Nej, missionens Herre kallar oss, och han har givit oss medel och möjligheter. Må vi därför »vidga ut platsen för våra tält» och intaga nya områden för vår Gud och Konung.

Även dessa våra framställda tankar gingo vår givmilde vän till hjärtat, och han sade, att han skulle försöka giva något till utvidgandet av arbetet i Franska Kongo, om Gud välsignade honom därtill. Och detta gjorde Gud. Redan dagen efter kom givaren igen och lämnade ånyo 5,000

kronor — nu till det sist nämnda ändamålet.

Vi kunna icke annat än glädjas över ett sådant sinne. Och Gud glädes däråt. Och hans verk skall därigenom vinna framgång.

* * *

De troende böndernas station? Just som vi hade slutat skriva ovanstående om kapitalplacering, fingo vi ett brev, som mycket glädde oss, dels därför att det visar att vår tidning läses, dels också emedan det vittnar om varm kärlek till missionen och lust att vara med och hjälpa till. Ur brevet, som är från en troende lantbrukare, göra vi följande utdrag:

»Jag har hört, att det planeras en femte missionsstation i Franska Kongo. För att uppmuntra Styrelsen ville jag och min hustru göra en början. Denna vår gåva utgör tionde av behållningen av årets inkomst, d. v. s. sedan alla omkostnader på driften blivit täckta, uppstod en behållning av kr. 1,600. Finner Styrelsen det lämpligt önskade jag, att ett upprop gjordes till Sveriges troende bönder att bygga denna station. Därför ville vi lägga grunden.

Alltsedan jag var liten gosse har jag älskat hednamissionen. I mina ynglingaår kände jag längtan att bliva kongo-missionär men insåg, att jag ej höll måttet. För många år sedan gästade missionär Högberg i mitt föräldrahem. Missionens sak grep mig. Jag ville så gärna giva något men hade endast 2 kr., och dem skulle jag ha till så mycket. Men Herren segrade, och jag blev välsignad. När lektor Waldenström 1912 riktade sitt bevekande upprop om 10,000 kr., blev det klart för mig, att ock jag skulle giva mitt offer. Av mina föräldrar hade jag fått en sparbanksbok. Jag hade länge önskat mig en cykel, men denna fick nu fara och Waldenström fick 100 kr., och jag bad innerligt Gud välsigna

dem tusenfalt, och det tror jag han har gjort. Flera år fick jag traska utan cykel men i fjol gav Gud mig en. — — — Lär de unga offrandets välsignelse.»

Det må omnämnas att personen i fråga häromdagen gav 1,000 kr. till den inre missionen. Angående missionen i Franska Kongo, så är ännu icke, så långt vi här hemma veta, platsen bestämd till den femte stationen. Men när det en gång blir klart därmed, så torde brevskrivarens förslag om »de troende böndernas station» kunna bliva verklighet.

Missionsveckan | Den 21—28 april
i Örebro. | hade anordnats en missionsvecka i Örebro, liknande den, som hölls i Stockholm i mars. Föredragen, som hölls i Vasakyrkan, hade varje dag dragit många åhörare, som med synbart intresse lyssnade till framställningarna.

Missionsvännerna voro också mycket glada över den så rikt givande missionsveckan.

Om matförhållanden m. m. medgiva det, komma vi att till hösten planera några liknande missionsveckor på skilda platser.

Negergossens klagan.

Jag klagar så ensam i kvällen.
Min moder, vi togs du från mig?
Se, stjärnorna tindra på pällen,
Och sorgsen jag tänker på dig.

Äck, kände du hela min smärta!
Du skyndade åter till mig.
Och slöt mig så varmt till ditt hjärta
Och jag smög mig glatt intill dig.

Se, tårar på kinderna rinna,
Och hjärtat det täres av kval.
Skall aldrig jag mera dig finna
Här nere i smärtornas dal?

O, moder, ej dig skall jag klandra,
Du ville förbliva hos mig,
Men icke hos mig fick du vandra;
Till slav sålde hövdingen dig.

Med iver och ängslan jag tryckte
Mig fast vid ditt trofasta bröst,
Men våldet ur famnen mig ryckte,
Fast högljutt jag höjde min röst.

För natten, som kommer, jag ryser.
Äck, vem skall nu smeka min kind?
I djupet av själen jag fryser,
Jag suckar som aftonens vind.

Men ingen skall höra min klagan,
Och ingen skall torka min tår.
Jag gråter som näcken i sagan,
Som aldrig hugsvalelse får.

Ty gudar, på vilka vi lita,
De giva ej tröst eller svar.
Kanhända att läfvarne vita
Rätt i sin förkunnelse har.

Han sade, att Gud sig förbarmar
Och sluter oss ömt i sin famn
Och bär oss uppå sina armar,
Om helt vi blott tro på hans namn.

Till honom jag också vill bära
Min börda så tung och så svår.
Och han skall mig trösta och lära
Samt torka vår brännande tår.

FRÅN VÅR YTTRE MISSION

MISSIONEN I KONGO

På undersökningsresa.

Forts. fr. nr 7.

Den 11 sept. voro vi åter i färd med undersökning av trakterna norr om Kimboto och den 6 timmar längre i väster övergivna statsposten Bikie. Vi ämnade här på vattendelaren uppsöka en plats för en ny station, men blevo mycket besvikna, då vi funno, att det, fastän det var högland, var tämligen litet kuperat, glest befolkat med små byar och dalarna uppfyllda av idel träsk. Vattnet är därför alltid i dessa trakter brunt som gödselvatten.

Bateke och balali, som även här äro de förhärskande, levde i många byar under svältgränsen. Särskilt balali äro oerhört lata och vilja ej alltid erkänna sin härkomst utan säga att de äro bateke, ty balali har tydligen blivit ett ordspråk och en visa för deras lojhets skull. Vi hörde sedan, att fall av svältdöd inträffa rätt ofta, och detta, ehuru de ha den bästa jord, som kan tänkas, till sitt förfogande. Staten, som sett deras nöd och börjat hjälpa och giva dem höns för avel och jordnötter, ris och potatis till plantering samt tvinga dem till arbete, torde nog sålunda kunna rädda kvarlevorna av denna snabbt utdöende stam.

Då Ceder den 14 gick åter till Kimboto för att hämta där kvarlämnade saker samt köpa mat åt oss och bärarne, gick jag ensam norrut

från Bikie genom urskogarna till batekebyn Kinzia, som ligger i den del av Franska Kongo som kallas Gabon och har sin särskilda guvernör. Här slog jag läger för natten. Man berättade om stora bakutabyar strax i väster och att ingen vågade med risk för livet gå dit, klädd i tyg eller annat, som tydde på att de stodo i förbindelse med de vita. Nog kändes det litet underligt att vara ensam så där långt upp i skogarna bland vilda folkstammar. Men jag anbefallde mig i Guds hand som vanligt och »sov med ro och vaknade med hälsan».

På morgonen i dagningen lånade en av bärarna hövdingens flintlåsbössa — endast hövdingarna få bära skjutvapen — och kom snart åter med en stor apa till allas glädje, ty kött är det bästa de veta.

Så höllo vi morgonbön och sade farväl åt våra små fattiga värdar. Mitt hjärta blödde för deras nöd vid tanken på att vi ej genast på grund av språk och andra förhållanden kunna bringa dem kännedom om de »stora ting, som Herren tagit sig för». Vilket mörker utom och inom dem! Vem skall bli Guds villiga redskap att bringa dessa budet om fri nåd och frälsning genom Jesus till dem? Jag är för gammal att lära ännu ett främmande språk. Du unga man och kvinna, vill ej du?

Jag fick löfte om alla deras barn, när vi komma att undervisa dem. Litet vänlighet och förståelse gör dem lätt till våra vänner. Nog bli de tillgivna här, men man får ej fordra för mycket av dem i början.

På återvägen måste jag, därtill tvingad av en inre ingivelse, under-

söka en högplåtå i skogen i närheten av batekebyn Bolomu, 1 timme norr om Bikie. Detta är en ur hälso-synpunkt mycket präktig plats med finaste vatten, men folkförhållandena äro ej tillfredsställande. Bakutastammen, som stött intill här, men ännu ej kuvats av staten, har flytt inåt skogarna. Bli de kuvade, så flytta de nog tillbaka, och då blir det lämpligt att bygga en station här.

Frampå eftermiddagen kom jag åter till Bikie, dit också Ceder snart anlände. Efter att ha ätit något gick Ceder att se platsen vid Bolomu, och jag bröt upp, följande Sibitivägen till byn Kinga, där vi ämnade vila över söndagen. När vi väl kommit in i byn, mötte oss en vedervärdig liklukt. Deras hövding, som dött för 4 dagar sedan, höll nu på att torkas. Liket låg i en stor trätrumma och runt omkring denna inne i huset brunno eldar, som underhöllas av de över hela kroppen vitlimmade änkor. Tårarna hos dem, som verkligen fällt sådana, hade gjort ränder i kritningen, så att den svarta huden lyste fram. Aldrig har jag varken tänkt mig eller sett någonting så vederstyggligt. Vi kunde ej stanna där, utan gingo åter till karavanvägen, där vi slog läger för natten och söndagen. Det första regnet för regntiden kom störtande

över oss på natten. Bärarna, vilka som vanligt lågo på marken omkring sina eldar, måste upp ur sin slummer och söka skydd i byn. Omsider måste även jag ut i regnet och se om tältpluggarne, så att stormen ej skulle göra oss husvilla i detta oväder.

På söndagsmorgonen bestodo vi oss för ovanlighetens skull med kaffe på sängen. Med bärarna samlades vi sedan omkring Herrens ord, då jag, enligt turen, predikade och ledde andaktsstunden. Det var skönt att även här i vildmarken — enligt dagens text — få sitta ned vid Jesu fötter och, likt Maria, få med av »den goda delen». Och hade så en »Marta» uppenbarat sig och bringat in en bättre tingens ordning i våra matförhållanden, så skulle vi känt oss innerligt tack samma.

På måndagsmorgonen innan

ännu dagens stjärna givit oss sitt ljus, voro vi i färd med nedtagandet av sängar och tält samt ordnandet med bördorna och de nya bärarna vi fått. Färden på den här nästan backfria, breda karavanvägen, genom mycket bördiga trakter med små fattiga balalibyar, gick raskt undan tills Bikie-höglandet mot kvällen slutade i en backe, vars like i längd och lutning jag ej skådat i detta kuperade land. Som vanligt i branta backar på franska statens karavan-

Två bakutamän med spjut och danssköldar samt »kläder» av bark.

vägar, hade även här gjorts trappsteg medelst tvärlagda stänger och jord i hela backen. Denna var i övrigt beklädd med den urskog av trädjättar, som är förhärskande till och omkring Sibiti.

Så voro vi då nere i det kärriga lågland, som sträckte sig i sydväst två dagsresor ända fram till Sibitiplatån. Här vid bergets fot träffade vi den första bakutabyn och slogo läger där. Efter alla härresande historier om detta folk och vid åsynen av deras käcka, ej så litet ovänliga och råa utseende, kände sig bärarna rätt så lugnade och sutto för en gångs skull stilla och tysta. Husen

Flodövergång i Kongo.

lågo här, som alltid hos bakuta, utefter periferien till en stor cirkel och voro alla väl byggda av bark, som bundits på insidan av nedslagna pålar. Väggarna voro låga — 4—5 fot — och täckta med palmlöv, bredbladiga gräsarter eller bark. Sängplatserna voro ock av bark. Skynken av bark började bli synliga här, men äro mera allmänna bland bakuta nordväst om Sibiti. Ytterbarken på lämpliga träarter skalas av och innerbarken bultas kors och tvärs, tills den lossar och blir mjuk, varefter den torkas och är färdig till beklädnad. Det tillverkas t. o. m. byxor av barktyget, men dessa användas endast vid dans. Annars bestå kläderna i regel av palmbasttyg, som köpes från bateke och balali.

Håret på bakuta ägnas särskild, rent av konstnärlig vård. Det flätas tillsammans över en eller flera valkar av palmlöv och dessa valkar eller åsar avslutas omväxlande bakåt, framåt eller åt sidorna — i många fall runt om — med flätor av varierande antal och längd. Även skägget flätar man än här, liksom bland alla bantustammar, en sällsynt raritet och av särskilt värde för ägaren.

Bakuta se mycket mera intelligent ut än någon av de negerstammar, jag förut sett. Det fanns många rent av vackra typer bland dem. Deras arbeten såsom gräsmattor i fina mönster, spjut, yxor, knivar och särskilt deras danskläder och myntsystem vittna om huru högt över andra negerstammar de stå. Danssköldarna äro utförda huvudsakligast i koppar och mässing med underlag av trä. Mynten, om jag så får kalla dem, komma från en gren av deras stam — basininga — som bo längre norrut. De smälta järnet ur malmen och gjuta därav mynten. Dessa äro av två slag, ntsunu och mintieni. En ntsunu innehåller 5 mintieni. Av mintieni finnes ett större slag av vilka 3 motsvara 1 ntsunu. Femtio mintieni eller 10 ntsunu ger man bland bakuta i pant eller lösen för en kvinna, som skall bli hustru.

Under vägen till Sibiti gingo vi sedan igenom flere bakutabyar och kommo efter ytterligare två dagmarscher fram dit.

Missionsauktion och julfirande på Kibunzi.

Missionären ser på sakerna, som skola säljas, och tänker: de där små korgarna och grytorna, som de ha givit, kunna väl ej inbringa mycket; nog hade de kunnat få ihop något mera. Men se, på bordet ligger ett brev och bredvid en trevlig herrkostym och två par byxor. Detta har

inte kommit från de vita på stationen. Missionären tar brevet och läser det. »Jag är mycket glad i mitt hjärta. Ända från min barndomstid och till denna dag, har jag sett, huru Gud älskar mig. Jag kan ej omtala all Guds stora nåd mot mig. Som barn hade jag mycket sår, men Gud Fader i sin stora nåd förbarmade sig över mig och frälste mig ur min fattigdom och gav mig outhärlig rikedom. Jag har smakat Herren och hans nåd, och de äro mycket goda och har erfarit Herrens stora välsignelse. Därför vill jag tjäna honom i hela mitt liv, ty han är god. Här sänder jag min lilla gåva till Guds sak, på det att hans verk må hava framgång. Jag kan inte glömma bort hans stora nåd.

Lova Herren, min själ, och allt det i mig är love hans heliga namn. Lova Herren, min själ, och förgät ej, vad gott han gjort dig. Ps. 103. Ära vare Gud i höjden!

Tagen emot denna min hälsning!
Eder ringa broder i Herren *Mavasu.*

Missionärens blick ljusnade. Detta var skrivet av en Kongos son, som en tid varit nere vid Matadi. Trots all synd och frestelse i dylika städer, har han hållit ut i tron, och dengåva han nu sänt upp, var ej liten efter hans inkomster.

Hade de övriga ej givit så mycket, så betalade de dess bättre. De överröstade varandra, och ju dyrare det blev, desto förtjustare tycktes de vara. Kläder i dessa tider då det knappt går att få något tyg! En kvinna hade utvalt en gryta åt sig. Hon börjar ropa: »Kumi» (10), som de kosta. Tjugo, säger utroparen, tio ropar kvinnan. Du måste öka på, säger jag åt henne. Femton ropar hon, tjugufem ropar en annan i högen, klubban faller, och kvinnan räcker ut handen efter sin gryta, men den går åt ett annat håll. Å! så sorgligt, säger hon, det var ju min gryta.

Hon förstod icke det här riktigt,

och jag måste hjälpa henne köpa en. När auktionen är slut, känna alla sig glada och tacksamma. På en liten stund ha nära 300 frc., (210 kronor,) influtit till Herrens sak. Det var ju så litet, som fanns, men Herren har välsignat det hundrafalt.

* * *

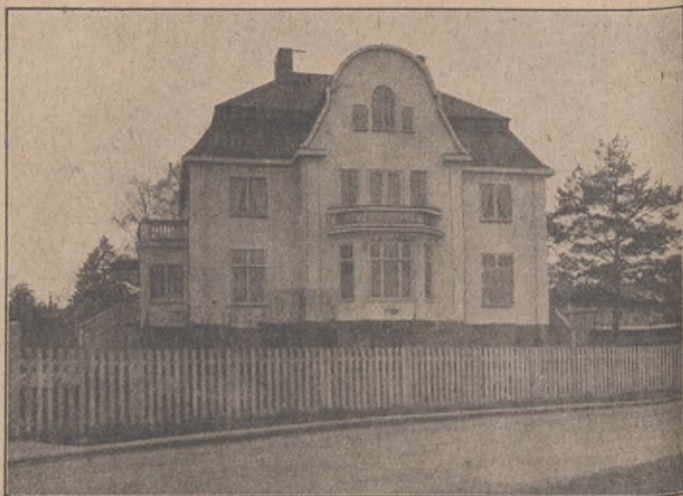
Det har kommit post från Europa, på själva julaftonen något utomordentligt storslaget. Den tredje oktober hade vi sista posten. Fyra brev — ett som först öppnas. Utanför fönstret står en skara, som ropar: »Sälj oss medicin, mama, vi ha så bråttom.» »Har du fått brev ifrån ditt barn?» »Ja». »Är ditt barn friskt?» »Ja». »I sanning, svårt att vara så långt borta ifrån sitt barn, men Gud skall välsigna dig, mama!» Nu är kommersen i full gång. De överrösta varandra, alla vilja ha på en gång. Man måste ropa högt. »blott en i sänder!»

I ett rum i stationsbyggnaden brinner ljus, och ett dukat bord ser så inbjudande ut. Julskinkan och lutfisken synes ej till, men gröten finns och annan god och närande mat i riklig mängd. En kaktus med tindrande ljus i ena hörnet av rummet gör det så hemtrevligt. När de vita ätit, dukas bordet om. Stora tekoppar sättas fram och vid varje kopp en rund bulle samt socker. Tjänarna, barnen och deras vårdarinna komma in. O, vad det är fint och högtidligt; de små äro förtjusta. Julklappar delas ut, och alla äro glada. Ett kapitel läses om den största gåvan, Jesus Kristus, så bedes och sjunges och sedan går var och en till vila.

Sömnen vill ej komma. Tankarna komma och gå. De vilja gå tillbaka till flydda år — nej, hos liten Emy vill jag låta dem stanna. Jag ser hennes små strålände barnaögon se än på granen, än på sina julklappar. Jag är glad vid tanken på att ännu störes ej glädjen vid tanken på mamma i Kongo.

Selma Ekström.

Ett besök
på
Missionärs-
barnens
Hem.

Immanuelskyrkans ungdoms missionskommitté, vilken bl. a. fått till uppgift att vara en länk mellan församlingens ungdom och missionärerna, har på följande sätt sökt att fullfölja det uppdrag, de erhållit.

Vid missionärers utresor och vid deras hemkomst har kommittén för dem anordnat avskeds- och välkomstfester. De, som haft förmånen att då få vara med, skola sent, kanske aldrig, glömma dessa högtidsstunder. Särskilt för missionärerna bli dessa missionsfester av stort värde, ty de få både se och erfara, att en stor ungdomsskara här hemma följer dem i arbetet och dagligen möter dem inför nådens tron. Vidare korresponderar kommittén och missionärerna under den tid de senare vistas å fälten. Brevväxlingen har dock till följd av kriget och därav bidragande orsaker delvis legat nere under det sista året. För övrigt söker kommittén att väcka större missionsintresse och knyta kärleksbandet fastare mellan missionärerna och ungdomen genom anordnande av missionsaftnar, då någon hemmavarande missionär berättar om sitt arbete, eller brev från fälten uppläsas.

Då kommittén har så livligt intresse för missionärerna, är det blott naturligt att det käraste de äga här

på jorden, deras älskade barn, också äro föremål för kommitténs varmaste intresse.

Det glädde oss därför mycket, då vi fingo höra, att första steget var taget för att skaffa ett gemensamt hem för missionärernas barn. Svenska Missionsförbundet har nämligen som god början hyrt andra och tredje våningen i en villa, belägen å Lidingö villastad (cirka 45 min. väg från Stockholm). Vår önskan var nu att få bese hemmet och hälsa på de sju småtingar, som vistas där. Sedan vi förvissat oss om att barnen voro hemma, beslöto vi att besöka hemmet på Maria bebådelsedag.

Redan vid ingången till hemmet möttes vi av föreståndaren, som efter en varm handtryckning ledsagade oss till mottagningsrummet, beläget en trappa upp. I ett hjärtligt anförande hälsade han kommitténs ledamöter välkomna och uttryckte sin stora glädje över besöket. Skulle någon av oss förut tvivlat på nödvändigheten av detta hem, blev den nu tagen ur denna villfarelse. Med värme berättade föreståndaren, huru missionärerna, hängivna missionens heliga sak, lämna allt, föräldrar, syskon, hem och anförvanter och ge sitt liv i missionens tjänst. Men, sade han,

och ett vemodfullt drag spreds över hans panna, missionärerna äro icke änglar, de äro människor, och då må ni veta, att om de än med frimodighet och glädje kunna lämna allt, vill det dock svida i deras hjärtan, då de måste lämna barnen hemma, barnen, deras största skatter på jorden. Men för barnens och missionens skull har även det offret givits. En sak har dock varit mycket smärtsam för föräldrarna, nämligen att barnen i många fall måst skiljas åt. Svårt är det, då de måste vara skilda från föräldrarna, och ännu svårare är det, om även syskonen skolas skiljas från varandra till olika hem. Visserligen ha många präktiga hem öppnat sina dörrar för missionärernas barn, men det blir dock icke detsamma, som omsyskonen få bo tillsammans. Där i syskonkretsen kunna de minna varandra om mor och far, där få de tillsammans sjunga de sånger, mor lärt dem

och gemensamt bedja Gud bevara mor och far därute på missionsfältet, och tillsammans få de vänta den dag, då far och mor komma hem och de få gemensamt slutas i deras armar. Betänka vi detta, förstå vi, att hemmet har en stor uppgift att fylla.

Tack vare en varm missions- och barnaväns godhet kunde vi nu bjuda samtliga barn och hemmets värdfolk på kaffe och tårter. Att detta var välkommet för barnen, torde icke behöva nämnas. Vi begåvo oss då upp i hemmets matsal, vilken jämte kök, jungfrukammare och sovrum är belägen två trappor upp. Efter kaffe-

drickningen besågo vi de övriga rummen, som höra till hemmet och äro belägna i andra våningen. Där finnas fyra rum, av vilka ett tjänar som gästrum för de missionärer, som komma och besöka sina barn, ett annat som mottagningsrum och de två återstående boningsrum för barn samt föreståndaren, vår käre kongo-veteran K. J. Pettersson och fru.

En ansvarsfull uppgift har givits de kära makarna Pettersson att fos-

Missionär och Fru Pettersson med barnen.

tra dessa små till goda barn och medborgare i det himmelska riket. De känna ock djupt det stora ansvar, som vilar på dem, men under förhoppning om att missionsvännerna skola minnas dem uti bön till Gud, ha de åtagit sig detta höga kall. Vi påminde vårt värdfolk om Jesu ord till sina lärjungar: »Vilken, som mottager ett enda av dessa barn i mitt namn, han mottager mig», varefter vi tillsammans bådo missionens Herre välsigna hemmet, dess barn och föreståndare. Innan vi togo avsked, fingo vi taga del av en bok, däri alla gåvor till hemmet noterats. Detta gav oss anledning fråga: Har

eder fattats något? »Vi ha fått ganska mycket, men nu behöva vi potatis och för övrigt allt vad livsmedel heter, ty de små ha god aptit.» Denna upplysning bedja vi få sända vidare. Må alla, som ha hjärta för missionärerna och deras små, komma ihåg hemmet med gåvor. Gud skall rikligen välsigna var och en, som i detta avseende gör en insats. Men ännu en sak. Det är icke ett eget hem vi ha. Skulle det icke vara möjligt, att några av våra varmhjärtade bröder förenade sig och anslogo en viss summa till inköp eller byggande av ett eget hem för våra missionärers barn. Det finnes en fond på 17,000 kronor avsedd för ett sådant eget hem. Förvisso skulle det vara en god missionsgärning att fylla detta verkligt stora behov. Det nuvarande hemmet är ju ock alldeles för litet att ens kunna fylla det närvarande behovet, ty så snart förhållandena det medgiva, skola flera familjer utresa, och deras barn skola då komma dit. Men sedan blir det ock omöjligt att taga emot flera. Till sist uppmana vi våra vänner landet runt: Glömmen icke Missionärsbarnens Hem. Bedjen Gud för hemmets stora familj. Uppmuntra dem med gåvor, synnerligast i dessa svåra prövningstider, och låt oss gemensamt göra en insats för att åstadkomma ett eget hem för missionärernas barn.

Axel Grönkvist.

Infödda missionsarbetare i Kina, vilka sakna underhållare.

Wuchang-stationen:

Lärarinnan Y. L. Chang.
» I. C. Cheng.
» S. J. Kao.
Evangelisten Y. N. Shih.
» S. T. Cheng.
Stationens goss-skola.
» flick-skola.

Ichang-stationen:

Skolläraren Uang-Tsai-kao.
» Chu-Suei-tse.
» Chang-Shuen-peh.
Stationens goss-skola.

Shasi-stationen:

Evangelisten Hsiao-Chiiin-fuh
Stationens goss-skola.
» flick-skola.
I sjukhuset 3 st. frisängar.

Hwangchow-stationen:

Evangelisten Hsiong-Wei-kiao.
» Chang-Ia-len.
» Hu-Kuang-hua.
Stationens goss-skola.
» flick-skola.

Hwangchow lärarinneseminarium:

Läraren K'iu.
» Hsie.
» Uang.

Macheng-stationen:

Skolläraren U-Sao-hua.
Lärarinnan Fann-Teh-hua.
Bibelkvinnan Cheo-Pen-li.
Stationens goss-skola.
» flick-skola.
I sjukhuset 3 st. frisängar.

Kienli-stationen:

Evangelisten Fong.
Skolläraren Liu.
» Wang.
Lärarinnan Fan.
Stationens goss-skola.
» flick-skola.
I sjukhuset 3 st. frisängar

Kingchow-stationen:

Lärarinnan Teu.
Bibelkvinnan Li.
Stationens goss-skola.
» flick-skola.

Kingchow seminarium:

Läraren Li.
» Su.
Eleven Iao-Chong-ngen.
» Miao-Teh-chang.
» Yang-Tso-ien.
» Li-K'eo-ren.
» Liu.

En god bok är ett gott sällskap.

Köp nedanstående böcker.

S. M. U:s småskrifter.

Nr 1. Den troende ungdomen och tidens strömningar av Axel Andersson. Ny fullständigt omarb. uppl. Pris 25 öre.	Nr 9. Kristendomen och den sociala frågan av Axel Andersson. Pris 25 öre.
2. De kristliga ungdomsföreningarnas enskilda möten av Axel Andersson. Pris 25 öre.	10. Om läsning och bibliotek av Bruno Nyström. Pris 25 öre.
3. På skilda vägar av O. W. Genander, ny uppl. Pris 25 öre.	11. Omsammanträden, överläggningar och beslut av Bruno Nyström. Pris 25 öre.
4. Handledning för missionsstudiekretsar av Axel Andersson. Pris 25 öre.	12. Mannakraft av Karl Fries. Pris 25 öre.
5. Räkenskaperna i Ungdomsföreningen av B. Mellvig. Pris 30 öre.	13. Om hövlighet, 5:e uppl. av P. Waldenström. Pris 25 öre.
6. Sverige av Axel Andersson (4:de—6:te tusendet). Pris 25 öre.	14. Verksamheten bland den halv-vuxna ungdomen av Axel Andersson. Pris 25 öre.
7. Bibeln och dess studium av Axel Andersson. Pris 25 öre.	15. Människolivets harmoni av Joh. Hellström. Pris 25 öre.
8. Några ord om Svenska Missionsförbundet av J. E. Lundahl. Pris 25 öre.	16. Om skvaller av P. Waldenström. 2:a uppl. Pris 25 öre.
	17. Den kristna församlingens organisation och arbete av Axel Andersson. Pris 25 öre.

S. M. U:s studieböcker.

Nr 1. Afrikas framtid av Donald Fraser. Översättning från eng. (Vid rekvisition av 10 ex. medföljer gratis »Hjälp för ledare»). Pris kr. 2: 25.	ning av fil. kand. Andersson. (Vid rekvisition av minst 6 ex. medföljer gratis »Hjälp för ledare»). Pris 1 kr.
2. Det muhammedanska problemet av W. H. T. Gairdner. Övers. av fil. mag. Ester Nilsson. (»Hjälp för ledare» säljes särskilt för 25 öre). Pris kr. 2: 25.	Nr 5. Vår yttre mission. Studiebok av J. E. Lundahl. Ett värdefullt arbete över Svenska Missionsförbundets yttre missions uppkomst, utveckling och nuvarande ställning. Pris inkl. studieprogram 2 kr.
4. Lärjungaskap. Studier i Jesu Kristi evangelium och exempel, särskilt med avseende på sociala förhållanden av C. Franklin Angus, M. A. Bemyndigad översätt-	6. Studier i Efesiebrevet av G. S. Eddy, M. A. Översättning från engelskan av S. M. Fredén. Pris 50 öre.
	Förslag på böcker till Ungdomsbibliotek. Pris 25 öre.

S. M. U:s bibliotek.

Nr 1. Handbok i samaritvård av Dir G. Palmér, häft. 1 kr.	ström. Boken bör studeras av var och en, som intresserar sig för den närvarande tidens förnämsta missionsproblem. Pris 75 öre.
2. Kampen mellan Islam och kristendom. En konturteckning av Bruno Ny-	

REKVIRERAS HOS

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG, Stockholm C.

DEN NYA UPPLAGAN

6:te—10:de tusendet.

Paul Peter Waldenström.

En värdefull och intressant levnads-
teckning

av N. P. OLLÉN.

Ur pressens omdömen:

Stockholms-Tidningen: »Ingen, som vill göra sig förtrogen med P. Waldenströms historia, skall kunna underlåta att taga kännedom om det bidrag därtill, som denna bok lämnar.»

C. Boberg i *Sanningsvittnet*: »En god biografi, som giver mycket upplysning och ställer P. Wis person och verksamhet i själva händelsernas växling och gång.»

UR KONGOS BARNAVÄRLD.

Illustrerade berättelser för små missionsvänner.

Av *Signe Walder*.

Pris 75 öre.

FRUSIA AHOK.

En av kinamissionens skönaste frukter.

Av *Johanne Blauenfeldt*.

Översättning från danskan.

Pris 85 öre.

SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS FÖRLAG, STOCKHOLM C.

Missionslitteratur.

På obanade stigar.

Tjugufem år i Ost-Turkestan.

Illustrerade skildringar från
Svenska Missionsförbundets mission i Ost-Turkestan.

555 sidor. Över 300 illustrationer.

Pris 6 kronor.

»På obanade stigar» är en utomordentligt underhållande bok och torde rent litterärt sett stå högst av de hittills publicerade arbetena. Många av skildringarna fylla i detta hänseende mycket högt ställda anspråk. Särskilt vilja vi som en förtjänst framhålla, att den ger en utmärkt och tillförlitlig bild av muhammedanismen, sådan den praktiskt gestaltar sig i våra dagar. Både härigenom och genom de välgjorda teckningarna av land och folk blir boken ett förträffligt kulturhistoriskt dokument, som säkerligen kommer att ha bestående värde. Illustrationsmaterialet är ypperligt och hör till det bästa vi över huvud ha sett inom den hithörande litteraturen. För högläsning inom missionskretsar lämpar sig boken utmärkt, och man må önska, att den ock skall få en plats i folkbiblioteken.

Reg.-pastor Lindeberg i Lunds Missionstidning.

25 år i Kina. H. M. i *Norrlandsbladet* skriver om denna bok. — Här är boken, som missionsvännen förärrar sin släkting, kamrat eller vän. *Tro mina ord!* Skaffa dig boken, och du blir säkerligen liksom jag glad att få äga den som en förnäm skatt. Pris i eleg. klotb. 5 kr.

Nils Westlind, en banbrytare för Kongomissionen. Av J. E. Lundahl. Pris häft. 2 kr. inb. 2: 50.

Skuggor och dagar. Av L. E. Högborg. Obs! Innehåller intressanta bilder från missionsarbetet i Ryssland. Pris i eleg. kartb. 4 kr.

Illustrerad Missionshistoria. Av dr E. J. Ekman. — Ett verkligt standardverk, som ej bör saknas i något hem. Två delar, pris 4 kr.